

fjeldne. De fleste Tilfælde ere jo de Personer, som sættes under Lillale, som Kvaksalveri, Folk, som ikke egentlig leve deraf, men have et andet Erhverv, ja man har haft Exempler paa, at saadanne Folk have været Præster, og andre Exempler paa, at de have været Venerer eller have drevet andet saadant Haandværk eller have været Agerdykkere. I saadanne Tilfælde tror jeg, det vil blive meget vanskeligt at afgjøre, om det maa siges, at de drive Kvaksalveriet som Erhverv eller ikke, og jeg skulde tro, at dersom man vil blive staaende ved dette Cne, som jeg ganske vist erkjender er det i Pragis vigtigste Tilfælde, saa er det bedre at ombytte, gjøre sig Erhverv af med, modtage Bederlag for, thi det vil dog altid være noget lettere at bringe paa det Nene i paa-kommende Tilfælde, om Vedkommende modtager Bederlag for sin Virksomhed, end om han kan siges at søge Erhverv derved eller ei. Udvalget kan derfor ikke andet end anbefale det ærede Thing, at vedtage det foreliggende Forslag, Udvalget eller i det Mindste jeg personlig stiller mig saaledes, at det i Hovedsagen praktisk Vigtigste er at ramme dem, der drive Kvaksalveri som Erhverv, men jeg tror tillige, at man ved at blive staaende herved udsætter sig for Misjendelse af det Princip, man egentlig lægger til Grund for sin hele Betragtning, udsætter sig for, at Sagen bliver opfattet som et pekuniært Spørgsmaal for Regerne, som et Bævn for Regernes Lomme; thi det, som skal tilstræbes, i Virkeligheden er et Bævn for Befolkningens Helbred, en Beskyttelse mod Udelæggelse ved uhyndige Praktikanter. Det kan naturligvis i sidstnævnte Henseende ikke komme an paa, om de Paagjældende, som praktifere, selv ere i god Tro eller ikke. Det kan være de stikkeligste Folk i Verden; de kunne tro paa deres Kures Ufeilbarlighed og have de bedste Hensigter; men det er vor Mening, at som Forholdene en Gang ere, kan og maa der affebkommes Stade, naar Personer, der ere uhyndige i Rægevidensskaben, skulle have Ret til i Flæng at befatte sig med alle mulige Sygdomme, som opstaa blandt Befolkningen.

S. Bederfen: Det var mig meget tilfredsstillende at høre, at den ærede Ordfører er ikke saa lidt mere liberal i sin Fortolkning af Begrebet "Erhverv" og den Garanti, som det afgiver, end det ærede Medlem for Ste Kredts (Oyenbøll). Jeg tror ogsaa, at det ligger i Sagens Natur og støttes af rent praktiske Grunde, at den, der hjælper sine Medmennesker uden Bederlag og uden at gjøre det til Erhverv, vil ikke gaa ud paa at udførgre sine Mirakelkure eller gjøre Profelyter, eller søge mange Patienter, thi det vil jo ikke være nogen lønnende Virksomhed for ham. Man vil deri, at han ikke tager Betaling, have et Bevis for, at han handler af lutter Mødsølske for sine Med-

mennesker. Jeg kan ikke komme bort fra den Betragtning, at det stemmer med sund Menneskeforstand — ligesom det ogsaa er fremhævet fra flere Sider, at det har været den ældre Lovgivnings Mening at udtale det, thi det er ifstet med mindre heldige Ord —, at det fornuftigvis ikke bør være Hensigten at straffe den, der uegenyttig hjælper sine lidende Medmennesker. Denne Anstuelse syntes den ærede Ordfører ikke at ville give Medhold. Jeg vil tillade mig at spørge, om man, naar man vil stryge dette Princip, vil være konsekvent, thi saa tror jeg, at man maa straffe den, som forsøger at kure sig selv, for Kvaksalveri. Jeg har imidlertid stor Loyal om, at man vil gaa ind paa denne Konsekvents. Skal det være strafbart at hjælpe sine lidende Medmennesker, der nære Lillid til Cn, og hvem man isølge sin Erfaring tror at kunne give Anvisning paa Midler, der kunne hjælpe ham, saa vil jeg bede de Herrer, som forsvare dette Standpunkt, om at de i alt Fald ville forfølge det videre og skaffe os virkelig Sikkerhed for, at de autoriserede Læger ere i Stand til at kure de Sygdomme, hvormed de Lidende henvende sig til dem, men det tror jeg ikke, de ville paatage sig. Jeg tror imidlertid, at den Slags Folk, som udøve en saadan Virksomhed i stille Beskedenhed, uden Fordel og uden at gjøre det til Erhverv, ikke ville faae noget stort Lilløb af Folk, som ville kureres, ligesom jeg heller ikke tror, at der vil være stor Fare ved deres Kure, thi de ville netop være af den Slags Folk, som i Gjerningen have viist, at de have medfødt Greb paa at kunne kjende og behandle visse Sygdomme, og at deres Kure have været heldige indensfor det Omraade, som de give sig af med. Der er ikke saa ganske saa Exempler paa det Slags Folk. Dermed skal det dog langtfra være min Tanke at ville udtale, at Enhver, som giver sig af med at kure, er en Saadan, som fortjener Lillid, men jeg haaber, at man i saa Henseende vil overlade til Befolkningen selv at træffe sit Valg. Lovgiveren maa her træde til og sætte alvorlig Straf for Enhver, som i svigagtig Hensigt og paa en skjodesløs og letfindig Maade tilføjer en Anden Stade paa Liv eller Sundhed, og i den Henseende maa man for mig sætte Straffen saa alvorlig, som man vil, men jeg kan ikke fatte, at det kan være stemmende med Gumanitet og Menneskelighed eller med Menneskerettighederne — som man paa sine Steder har talt om —, at man vil straffe en Mand, fordi han uegenyttig hjælper sine lidende Medmennesker. Jeg vil saaledes tillade mig at anbefale, at man stemmer for det af 8 ærede Medlemmer stillede Endringsforslag, der gaar ud paa en ny Affattelse af § 1.

Oyenbøll: Det ærede Medlem, som nu satte sig, gik hele Liden frem i den Tankegang, at den Paagjældende hjalp sine lidende Med-